

[Landbrugsministeren.]

og det vil sige, at vi maa være rede til at foretage yderligere Bevillinger af en Masse Millioner.

Det vigtigste, der skal søges opnaaet under de Forhandlinger, der nu skal foregaa i Udvalget, er selvfølgelig at faa gennemført Bestemmelser, i Kraft af hvilke Udlaanene kan foretages paa forsvarlig Maade, for kan de ikke det, gaar det, som jeg allerede har nævnt, og saa opnaar man slet ikke det, man har tænkt sig med Lovforslaget, nemlig en Nedbringelse af Landbrugets Gældsbyrde.

Det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen udtalte i Tilslutning til det, jeg her har sagt: Ja, men det har altid været Meningen, at de Akkordordninger, der blev truffet, skulde være noget, som kunde holde. Men jeg vil bede det ærede Medlem om at paavise et eneste Sted i Lovforslaget, hvor der findes en Bestemmelse, som kan bidrage til, at disse Akkordordninger kunde holde. Der findes ikke een. Jeg skal indrømme, at Bestemmelsen i § 4, Stk. 3, tilsyneladende har til Hensigt at medføre, at Akkorderne bliver forsvarlige. Den er citeret gentagne Gange. Der staar i den: „Samtlige Gældsforpligtelser skal ved Akkorden i det mindste være nedbragt til det Beløb, som Ejendommen med Inventar og Besætning skønnes at være værd.“

Selve Princippet i det, selve det, der siges med disse Ord, er alt sammen rigtigt nok, det er det, som vi fra alle Sider er enige om, at Staten bør yde en Bevilling til saadant et Formaal. Men hvem skal skønne over, at disse Forhold er til Stede? Det er nemlig paa det Punkt, at man har været alt for let-sindig. Man gaar her den Vej, hvad jeg nok tør sige man gør intet andet Sted i Lovgivningen eller det privatretlige Forhold, at man siger, at de, der skal foretage Udlaanene, faar ikke den fjerneste Indflydelse paa det Skøn, som her skal ske.

Derfor er det, som det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen sagde, at det bliver muligt for de paagældende at komme til at skønne nøgternt, fuldkommen umuligt; de vil komme under et Pres, ikke alene fra de Landboere, som skal have Laanene, men ogsaa fra alle deres Kreditorer, som ved et optimistisk Skøn vil faa flere Penge af deres Tilgodehavender. Det bliver fuldkommen umuligt for dem, der skal skønne, at holde igen med Hensyn til Bedømmelsen, og derfor maa man, hvis man vil opnaa det, som det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen udtalte, at man laaner ud paa en forsvarlig Maade, og at det bliver Akkordordninger, som

holder, saa vist ind paa andre Bestemmelser end dem, der er Tale om her.

Hvorledes disse Udvalg skal sammensættes, om der skal være eet Udvalg, som vi har nu, eller om der skal være to Udvalg, det er ikke for mig afgørende. Det, der for mig er afgørende, er, at deres Sammensætning bliver af en saadan Art, at Laangivningen bliver forsvarlig, og med det for Øje vil jeg selvfølgelig meget gerne være med til at forhandle om det foreliggende Lovforslag.

I Princippet er det jo en Indrømmelse overfor det Standpunkt, vi forfægtede, da vi var i Opposition, og som vi selvfølgelig vil staa ved, nu vi er Regeringsparti, i Modsætning til det Standpunkt, som det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal indtog, da han havde Regeringen. Da var der ikke Tale om nogen som helst Risiko for Staten, da maatte det hele overlades til Banker og Sparekasser. Men det Standpunkt, vi den Gang indtog, er vi villige til stadig at holde fast ved, og jeg haaber saa, at man ogsaa vil foretage det næste Skridt, at man ikke alene gaar over til direkte Laan fra Staten, men ogsaa ordner det saaledes, at det sker paa en forsvarlig Maade, saa at der kan komme noget ud af Sagen.

Om det vil ske ved, at der stilles Kaution eller Garanti fra Kommunernes Side eller fra privat Side, er selvfølgelig ikke afgørende for mig. I det Forslag, vi fremsatte i sin Tid, stod udtrykkelig, at der enten skulde stilles Kaution af Kommunerne eller ogsaa anden betryggende Kaution. Jeg mener her som alle andre Vegne, at det er langt mere betryggende, hvis lokale Folk, som kender til Forholdene, kender til den paagældende, til Økonomien, til Ejendommen, ikke alene bedømmer Sagen, men ogsaa selv gaar med ind i en vis Risiko, thi ellers tror jeg ikke, man faar den fornødne Sikkerhed.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Madsen-Mygdal): Maa jeg allerførst sige, at det forekommer mig, at der fra flere af de Talere, der har haft Ordet nu, foreligger en Misforstaaelse med Hensyn til dette Lovforslags Formaal og Betydning. Den højtærede Landbrugsminister udtalte nu, at det var kun 1 pCt. af samtlige Landmænd, der kunde blive Tale om at hjælpe her. Jeg tror nu ikke, hans Beregning er rigtig, for selvfølgelig gaar der ikke 6 000 Kr. til hvert Sted, det skulde der nødigt gøre, det er et Maksimumsbeløb. Det var kun